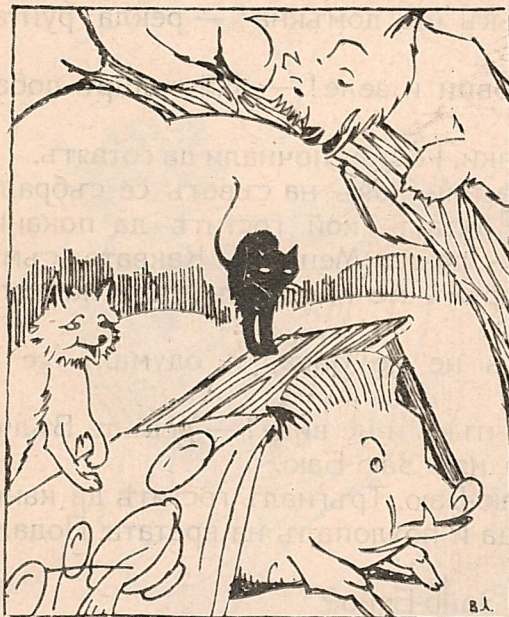

III.

Котаранъ и Кума-Лиса до трапезата пристигнахъ. Щомъ месото помирисалъ, Котаранъ очи изблецилъ, заръмжалъ и взелъ да лапа. Лапалъ, лапалъ — до насита. Па изтегналъ се доволенъ и замъркалъ...

Презъ туй време! подъ софрата комаръ ошипалъ Глигана, и той безъ да

нага скочилъ — помислилъ, че мишка шава. Хвърлилъ се и стисналъ силно за опашката Глигана. Рипва той съсъ всичка сила. Бѣга душа да спасява. Котаранъ отъ страхъ настръхналъ, изфучалъ, назадъ отсочилъ и за мигъ се покатерилъ на дървото при Мецана. Тя се стрѣсва и — цопъ — долу: право върху Кумча-Вълча...

Хуква Меца, хуква Вълчо, а следъ тѣхъ — и Заю-Баю. Стигатъ Глигана въ гората и на бѣгъ ударватъ всички.

Бѣгали тѣ безъ да спиратъ цѣли три дни и три нощи. Най-подире се запрѣли. Заю дѣхъ поелъ и рекълъ:

— Предъ какви не страхотии азъ юнашки съмъ излизалъ, ала такъвъ звѣръ нечуванъ до денъ днешенъ не бѣхъ срещалъ. Право казва Кума-Лиса. Тоя Котаранъ ни слиса!

Ранъ-Босилекъ.

